

Život námořníků je plný sebeklamů a snů. Námořníci náležejí k „stěhovavým národům“. Muž na pevnině zasypán je blahem a dobrem na celý život, ale námořník žije jen okamžik.

Řídí běh svůj podle hvězd - a ty se mnohdy mračnem zakryjí. Ale mraky zase zmizí a hvězdy zavedou ho přece do přístavu - nestroskotá-li ovšem jeho loď a nestane-li se obětí smrti, jež stále je jeho sousedem.

Loď zakotví v přístavu. Je-li břeh nedosti bezpečným, moře mělký u břehu, nebo i plno úskalí, zakotví loď i na míli od břehu. Kapitán a jiní důstojníci raději kotví dále od břehu, neboť pak ztížena je návštěva mužstva na pevnině. Pouze velká loď veslová, určená k dopravě na břeh, spustí se na moře, aby z pevniny přinesla zprávy, nové zásoby a pod.

Krásný parník přijel plnou parou až v místa, která na mapě byla označena k bezpečnému zakotvení. „Pustit kotvu!“ zní povel důstojníkův. A obrovská hromada železa vrhá se do moře, jež vysoko vystříkne a se zpění, jednotlivé články řetězu s ohlušujícím lomozem se uvolňují, až kotva konečně na dně mořském se zakotví. Zatím nahoře nad palubou svinou se plachty a upevní se na stožárech; vrchní kormidelník spouští se na člun a objíždí loď, aby se přesvědčil zkušeným okem, je-li vše v pořádku.

dokončení příště

Zábavné listy - ročník XIV. z roku 1892